

Arrest

nr. 115 130 van 5 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. KIWAKANA loco advocaat K. TERMONIA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) A.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van etnische origine Pasthoun te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Mardan Baba dat gelegen is in het district Doshi van de provincie Baghlan. Samen met uw ouders, een broer en een zus, leefde u daar heel uw leven tot uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan heeft u drie jaar school genoten en was u metselaar van beroep.

U verklaarde dat u reeds gedurende lange tijd werd aangesproken door uw paternale oom, A.(...) J.(...) genaamd, over de taliban. Op een bepaalde dag vroeg hij u mee te komen naar zijn huis. Daar probeerde hij u te overtuigen om jihad te voeren bij de taliban. Net op het moment dat u wilde

weggaan, sprong hij voor u om de deur te sluiten. U kon daarop niet meer naar buiten en bleef zo'n 3, 5 à 4 uur opgesloten. U werd bevrijd door de vrouw van uw paternale oom, J.(...).

Nadat u werd bevrijd uit uw ooms huis, bent u naar uw vriend M.(...)N.(...) gevlucht. Hij contacteerde uw vader en een smokkelaar zodat u het land kon verlaten. Uw vader kwam u de volgende ochtend opzoeken bij M.(...)N.(...).

Nadat u Afghanistan had verlaten, hoorde u dat uw oom weggevlucht was uit het dorp. U bleef één nacht bij N.(...), om de volgende dag weg te gaan uit Afghanistan.

Tussen het einde van de zomer en het begin van de herfst verliet u uw land. Uw reis heeft ongeveer één jaar geduurd en verliep langs Iran, Turkije en Griekenland. U verklaarde zich op 28.09.2012 vluchteling.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Eerst en vooral dient het profiel van uw paternale oom nagegaan te worden, gezien hij de belangrijkste rol vervult in uw asielrelaas en het omwille van hem is dat u uw land zou hebben moeten verlaten. U verklaart dat hij werkte bij de taliban tijdens het talibanregime (CGVS, p. 6), acht of negen jaar geleden (CGVS, p. 11) en dat hij u reeds van kindsbeen af vertelde over zijn groepering. Hij wilde hiermee u en uw vader overtuigen om bij de taliban te komen. Uw vader echter vond de oorlog die ze voerden nutteloos en wilde niet meedoen aan de jihad waarvoor uw paternale oom hem opriep (CGVS, p. 6). U weet echter niet welke functie uw oom precies had bij de taliban, maar u stelt dat hij overdag handelaar was en 's nachts werkte voor de taliban. U weet in het geheel niets over de activiteiten die hij deed, en u weet ook niet of hij al dan niet aanslagen pleegde (CGVS, p. 11). Misschien ging hij naar gevechten, misschien maakte hij propaganda, misschien rekruteerde hij mensen of misschien was hij gewoon informatie aan het verzamelen (CGVS, p. 11). Dit alles is bijzonder vaag en algemeen. In elk geval, zo zegt u, weet u dat hij bij de taliban was omdat hij steeds in het voordeel van de taliban sprak na het gebed in de moskee, op een plaats waar mensen samenkwamen. Hij sprak daarbij enkel over 'mensen die het pad van god volgen' en vernoemde niet expliciet de taliban (CGVS, p. 13). Tijdens zijn werk bij de taliban gaf hij 'misschien' bevelen aan de mensen omdat vele mensen bij hem waren (CGVS, p. 13), u weet dit niet zeker. U weet evenmin hoeveel hij maandelijks verdiende en of hij nog mensen rekruteerde (CGVS, p. 12, 13). Wie zijn commandant zou zijn, weet u al evenmin (CGVS p.12).

Uit bovenstaande verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u bijzonder weinig weet aan te brengen over de activiteiten van uw paternale oom A.(...) J.(...). Dit is zeer opmerkelijk aangezien deze man als oorzaak kan worden beschouwd van uw problemen. Indien hij lid was van de taliban, en hij u daar ettelijke keren en gedurende een lange periode over sprak, kan verwacht worden dat u meer gedetailleerd zou kunnen vertellen over deze oom en zijn activiteiten. Zeker gezien deze man volgens u reeds sinds vele jaren aangesloten was bij de taliban en u hem dagelijks zag, kan dit redelijkerwijs verwacht worden. Dit is in casu niet het geval, waardoor twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Naast het feit dat u zo goed als onwetend bent over de activiteiten van uw paternale oom, komt het merkwaardig over dat uw vader blijkbaar een klacht heeft ingediend bij het districtshuis tegen uw oom. Hiertoe heeft hij besloten nadat u opgesloten werd door uw oom (CGVS, p. 15). Dit acht het CGVS zeer opmerkelijk gezien u eerder in het interview stelt dat verschillende talibanleiders actief zijn in uw regio en de regering er niet veel macht heeft. Daarenboven stelt u dat de politie iemand alleen maar zal helpen als die persoon er connecties heeft (CGVS, p. 4). In deze context is het vreemd dat uw vader toch beslist om klacht in te dienen.

Bijkomend is het vreemd dat uw vader eerst jarenlang probeert om de talibansympathieën van uw oom verborgen te houden door u te verbieden om daarover buitenshuis iets te zeggen (CGVS, p. 11), terwijl duidelijk blijkt dat hij zich later zodanig verspreekt dat heel het dorp weet dat hij bij de taliban is. Ook dit is een opmerkelijk gegeven.

Verder kan met betrekking tot uw opsluiting en bevrijding uit het huis van uw paternale oom het volgende aangehaald worden. U verklaart dat u zo'n 3,5 à 4 uur opgesloten werd in het huis van uw paternale oom. Door toedoen van de vrouw van uw oom, uw tante, kon u bevrijd worden (CGVS, p. 9). Toen ze de deur opende, sprak zij de volgende woorden: 'Vlucht snel want als ze je oppakken is dit je laatste dag' (CGVS, p. 15). Toen u reeds weggegaan was uit Afghanistan, is uw paternale oom gevlucht uit zijn huis. Hij vreesde namelijk dat u na uw ontsnapping de veiligheidsdiensten of soldaten zou inlichten (CGVS, p. 9). Hij komt echter wel nog af en toe bij zijn vrouw langs terwijl hij ervoor zorgt dat hij niemand anders tegenkomt (CGVS, p. 8). Het CGVS acht het evenwel bijzonder vreemd dat u werd

bevrijd door de vrouw van uw oom. Het is algemeen geweten dat vrouwen weinig rechten genieten in de Afghaanse cultuur. In deze context is het hoogst onaannemelijk dat een vrouw u zou bevrijden. Meer nog, gezien zij de vrouw is van iemand die aangesloten is bij de taliban, zou zij logischerwijs extra voorzichtig zijn. De groepering waartoe uw oom behoort, zou hem namelijk logischerwijs steunen bij alles, en zeker ingeval hij gezichtsverlies lijdt door toedoen van zijn vrouw. Het CGVS acht het dan ook onaannemelijk dat de vrouw van uw oom u effectief bevrijd heeft.

Dat u verder ook niet meer weet wanneer u precies opgesloten werd, is eveneens een bevreemdend gegeven (CGVS, p. 15). U weet zeker dat het geen vrijdag was, maar meer precies kan u niet antwoorden op deze vraag. Gezien het feit dat uw vader het belangrijk genoeg vond om omwille van deze gebeurtenis klacht in te dienen, is het bevreemdend dat u zelfs geen schatting kan geven van het moment waarop u opgesloten zat.

In wat volgt wordt verder ingegaan op het feit dat uw paternale oom u wou overtuigen om bij de taliban te komen. U stelt in het begin van het interview dat u tegen de taliban gekant bent omdat zij iedereen opleggen jihad te doen. U heeft dit een paar keer aan uw paternale oom gezegd zo'n 2,5 à 3 jaar geleden (CGVS, p. 5). Uw vader was ook tegen de taliban gekant en vond de oorlog die gevoerd werd nutteloos. Hij vroeg uw oom om hier dan ook mee te stoppen (CGVS, p. 5, 6). Het is dan ook verrassend dat uw oom u wil overtuigen om bij de taliban te komen gedurende enkele jaren, terwijl u hem wel degelijk gezegd heeft dat u geen voorstander bent van de taliban. In dat opzicht acht het CGVS het behoorlijk risicovol om een ongemotiveerd iemand te stimuleren om bij de taliban te komen. Tenslotte staat vertrouwen centraal in een recrutering. Van een persoon die tegen de taliban gekant is, kan redelijkerwijs onmogelijk verwacht worden dat hij de bevelen van de taliban zonder meer opvolgt. Immers, van zo'n persoon kan geen onvoorwaardelijke loyaliteit verwacht worden, terwijl dit wel een belangrijk principe is bij acties van de taliban, waarin wapens betrokken zijn. Dit wordt ondersteund door objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en dewelke ook bij het administratief dossier is gevoegd. Het feit dat u zijn neef bent, kon redelijkerwijs niets veranderen aan het vertrouwen dat men in u kon stellen (CGVS, p. 16). Dat uw oom u dan jarenlang blijft overtuigen, terwijl u daar voortdurend negatief op reageert, acht het CGVS onlogisch. Temeer omdat u ook duidelijk aangeeft dat uw vader de taliban ook niet gunstig gezind was, is dit een ongeloofwaardig gegeven. Dit geheel van bevreemdende elementen doet vragen rijzen bij uw asielrelaas.

Omwille van voorgaande redenen kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse asielzoekers door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend worden in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, omwille van de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Dushi te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten in het district Dushi significant afnam en kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Dushi van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Dushi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Dushi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit, dewelke in deze beslissing niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 57/7 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verregaande conclusies uit de beperkte kennis van verzoeker wat betreft de activiteiten van zijn oom bij de taliban, terwijl algemeen geweten is dat de taliban in het geheim opereren en dat zij zich dus niet kunnen permitteren om niet-leden te informeren over hun activiteiten. Het zou, gezien de taliban in opstand zijn tegen het regime van Karzai, bijzonder onverstandig zijn van verzoekers oom om geheime informatie prijs te geven aan zijn neef, die al niet-taliban gezind is. Verzoeker wijst erop dat hij zijn taskara heeft neergelegd ter staving van zijn asielaanvraag.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit zijn taskara blijkt dat hij afkomstig is uit Baghlan. In het openbare beleidsdocument van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van september 2010 staat de provincie Baghlan aangegeven als een provincie waarvan de inwoners subsidiaire bescherming genieten, vanwege het willekeurig geweld aldaar. Deze gegevens worden nog altijd als zijnde actueel aangegeven in het document "Achtergrondfiche Afghanistan" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van november 2012. Verzoeker wijst erop dat zeer recentelijk, op 20 mei 2013 in Baghlan nog een zelfmoordaanslag plaatsvond waarbij 14 onschuldige burgers om het leven kwamen. In 2007 kwamen er bij een aanslag op een suikerfabriek in Baghlan 70 onschuldige burgers om.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: 2 rapporten van het UNHCR, een document getiteld "Understanding the Taliban and Insurgency in Afghanistan", een document van Vluchtelingenwerk Vlaanderen en 2 persartikelen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker verklaarde dat zijn oom de oorzaak vormt van zijn problemen (stuk 9, vragenlijst, p. 4). De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat zijn oom reeds 8 à 9 jaar bij de taliban was en dat hij verzoeker reeds toen vertelde over zijn groepering (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 10, 11; stuk 9, vragenlijst, p. 4). Zijn oom wilde hiermee verzoeker en zijn vader overtuigen om bij de taliban te komen. Verzoeker verklaarde dat zijn vader de oorlog die ze voerden nutteloos vond en wilde niet meedoen aan de jihad waarvoor verzoekers oom hem opriep (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker weet echter niet welke functie zijn oom precies had bij de taliban, maar hij stelt dat hij overdag handelaar was en 's nachts werkte voor de taliban. Verzoeker weet in het geheel niets over de activiteiten die hij deed, en hij weet ook niet of hij al dan niet aanslagen pleegde (stuk 3, gehoorverslag, p. 11). Verzoeker verklaarde desbetreffend: *"Misschien ging hij naar gevechten, misschien maakte hij propaganda of rekruteerde hij mensen ofwel was hij gewoon informatie aan het verzamelen. Het werk exact weet ik niet"* (stuk 3, gehoorverslag, p. 11). In elk geval stelt verzoeker dat hij weet dat hij bij de taliban was omdat hij steeds in het voordeel van de taliban sprak na het gebed in de moskee, op een plaats waar mensen samenkamen. Hij sprak daarbij enkel over *"mensen die het pad van god volgen"* en vernoemde niet expliciet de taliban (stuk 3, gehoorverslag, p.11, 13). Ook stelde verzoeker dat hij tijdens zijn werk bij de taliban *"misschien"* bevelen aan de mensen gaf omdat vele mensen bij hem waren (stuk 3, gehoorverslag, p. 13). Uit bovenstaande verklaringen dient te worden geconcludeerd dat verzoekers kennis omtrent de activiteiten van zijn oom quasi nihil is. Aangezien verzoeker deze man zelf als oorzaak van zijn problemen beschouwt en indien deze daadwerkelijk lid was van de taliban, en hij verzoeker daar ettelijke keren en gedurende een lange periode over sprak, kan verwacht worden dat verzoeker meer gedetailleerd zou kunnen vertellen over deze oom en diens activiteiten. Te meer deze man volgens verzoeker reeds sinds vele jaren aangesloten was bij de taliban en verzoeker hem dagelijks zag (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 11, 13). De Raad stelt tevens vast dat verzoeker, buiten het feit dat het geen vrijdag was, ook niet meer weet wanneer hij precies opgesloten werd (stuk 3, gehoorverslag, p. 15). Gezien het feit dat verzoekers vader het belangrijk genoeg vond om omwille van deze gebeurtenis klacht in te dienen (stuk 3, gehoorverslag, p.15), is het niet aannemelijk dat verzoeker zelfs geen schatting kan geven van het moment waarop hij opgesloten zat. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de taliban in het geheim opereert en dat zij zich aldus niet kunnen permitteren om niet-leden te informeren over hun activiteiten, verklaart verzoekers onwetendheid niet. Van verzoeker mag gelet op de door hem geschetste omstandigheden worden verwacht dat hij toch enig idee heeft van de werkzaamheden van zijn oom. Er kan worden aangenomen dat de taliban niet-leden niet zullen informeren omtrent hun specifieke operaties, doch de Raad stelt vast dat verzoeker zelfs niet weet welk werk zijn oom bij de taliban uitvoerde. Het feit of zijn oom al dan niet deelnam aan gevechten, propaganda maakte of mensen rekruteerde, heeft niets te maken met geheime operaties van de taliban.

Verzoekers verwijzing naar en toevoeging van rapporten van UNHCR inzake de bewijslast en het algemene document getiteld *"Understanding the Taliban and Insurgency in Afghanistan"* over de taliban in en aan het verzoekschrift volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of

reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft, gelet op het voorgaande, hieromtrent in gebreke.

Verzoeker legt ter staving van zijn asielrelaas zijn taskara neer. Een dergelijk stuk biedt slechts een aanwijzing inzake verzoekers identiteit, die in casu niet wordt betwist en kan dan ook bezwaarlijk dienen als bewijsstuk van verzoekers problemen.

2.5. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Baghlan, district Dushi louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) blijkt dat er maandelijks significante aanslagen plaatsvinden in de provincie Baghlan, maar dat het er in totaal erg weinig zijn. Het district Dushi zag het aantal incidenten significant afnemen. Baghlani Jadid neemt meer dan de helft van de incidenten voor de hele provincie voor haar rekening. De aanvallen blijven echter bijna allemaal beperkt tot IED's of hinderlagen voor ANSF en (brandstof)bevoorradingstrucks op de hoofdweg tussen Pul-i Khumri en Kunduz. Tegen het einde van 2012 en begin van 2013 wordt de situatie op deze weg weer als rustig omschreven. Er vinden in Dushi af en toe gewapende incidenten plaats op de hoofdweg die Pul-i Khumri met Kabul verbindt. Het betreft occasioneel een aanslag met *small arms fire* op een bevoorradingstruck of brandstoftanker. Bij één aanslag valt één burgerdode eind oktober 2012. Het niveau van deze aanslagen is zeer laag, in 2012 zijn er drie geteld. Bovendien vinden deze aanslagen steeds plaats buiten de daguren. Uit voormelde informatie blijkt dat er in het district Dushi in de provincie Baghlan, geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat het vanuit Kabul, waar een luchthaven is, voor gewone burgers veilig bereikbaar is. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in het district Dushi in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Dushi in de provincie Baghlan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de beleidsnota van 2010 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en naar een document van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van november 2012. De Raad stelt vast dat het document van Vluchtelingenwerk Vlaanderen integraal verwijst naar de beleidsnota van 2010, doch beide documenten kunnen geenszins afbreuk doen aan hogervermelde *recente* informatie omtrent het district Dushi in de provincie Baghlan. Het persartikel waarin bericht werd over de dood van 14 burgers heeft betrekking op een incident in Phul-i Khumri, doch kan evenmin aantonen dat er voor burgers uit het district Dushi in de provincie Baghlan een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het persartikel omtrent de aanslag op de suikerfabriek dateert volgens verzoekers verklaringen van 2007, waardoor het evenmin voormelde recente informatie omtrent het district Dushi kan weerleggen. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ondergraven.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF